

Enerji Verimliliği Haftası Etkinlikleri Kapsamında Düzenlenen Öykü ve Resim Yarışmasına katılan eserler arasında yapılan nihai değerlendirme 04 Ocak 2018 tarihinde gerçekleştirilmiş ve derecelendirme aşağıdaki gibi olmuştur.

Dereceye giren öğrencilerimize Enerji Verimliliğine olan ilgilerinden dolayı teşekkür eder, başarılarının devamını dileriz.

ÖYKÜ YARIŞMASINDA ÖDÜL ALANLAR (2017)				
DERECESİ	OKULU - İlçe / İL	ÖĞRENCİNİN Adı-SOYADI	SINIFI	ÖĞRETMENİN Adı-SOYADI
BİRİNCİ	Özel Konya Alp Ortaokulu KONYA	Duygu HATIPOĞLU	8	Esra ÖZDEMİR
İKİNCİ	Konya Özel Başak Ortaokulu KONYA	Zeynep Eylül AKARSU	8	Fatma Nur KÖSTERİT
ÜÇÜNCÜ	Halil Türkkân Ortaokulu İSTANBUL	Dilsu KİREÇCİ	8	Günce KARAYEL

RESİM YARIŞMASINDA ÖDÜL ALANLAR (2017)				
DERECESİ	OKULU - İlçe / İL	ÖĞRENCİNİN Adı-SOYADI	Sınıfı	ÖĞRETMENİN Adı-SOYADI
BİRİNCİ	Hüseyin Akif Terzioğlu İlkokulu ÇANAKKALE	Özgür ESMER	2	Gülcan TURAN
İKİNCİ	Sakarya İlkokulu SAMSUN	Aleyna OKUYUCU	2	Birsen CAN
ÜÇÜNCÜ	Hoşarlı İlkokulu TRABZON	Emine AYDIN	3	İnci Sağlam TAHMAZOĞLU

Dereceye giren öğrencilerimizin ödülleri 29-30 Mart 2018 tarihinde İstanbul düzenlenecek olan “9. Enerji Verimliliği Forumu” nda verilecektir.

Dereceye Giren Resimler:

1. Özgür ESMER

3. Emine AYDIN

Dereceye Giren Öyküler:

1- Duygu HATİPOĞLU- Kırmızı Kutudaki Tıklar

KIRMIZI KUTUDAKİ TIKLAR

Uyandıgımda yastığımda o geceki yeni yıkanmışlığın taze-sinden eser yoktu. Sıksam şarıl şarıl su dökülürdü her yere, sel dolardı erin tüm köşeleri. Oysaki tutmuştum kendimi, akıtmıştım onları içime, onlar benden kaamadan önce. Yoğun gözyaşı kokusundan boğulmayayım diye kalktım yataktan. Sabah yedi, dışarısı karlar altı. İn son ne zaman fark etmişti er, bu her yeni dolduran mide bunaltıcı yalnızlığı? Anne gitmiş, baba gitmiş, kız kalmış.

Şu İstanbul kışı kafasını döndürüyormuş, yoruyormuş onu. Sesler bile gitmiş ondan, kulağındaki kuş civıltıları nerede? Kim kağıdı onları? Saklandılar mı yoksa? Belki de kar yutmuştur, kim bilir? İret, son dersimiz neydi? Ses miydi? Karlar mıydı? Hatırlayamıyordum kız fen dersini, önceki gün olanı. Gözyaşlarıyla beyni de mi akmıştı acaba? Annem nerede benim diye ağlayıp zırladı, şımarıklaşıp tepindi durdu. Annesi olsa söyledi ona, ne de olsa her şeyin yerini hatırlardı, hani nerede bıraktıysan oradadır diyen annesi. Böyle yatakta bir o yana bir bu yana dönen kızın kafasına dank diye bir şey düştü. Bu da neydi böyle? İpey de ağırmiş. Kız aldı kafasındakini, yüzünü garip bir şekle sokup süzdü. Enerji tasarrufu mu? O da neymiş ayol! Kız bir çerresine bakındı, düşündü. Tik yok. İret, eşyalar da tik yoktu. Bir kendisine baktı. Bakamayınca benden istedi, sonuçta kafasına bakamıyordu. Baktım, baktım. "Sende baya tik var." dedim. Saatlerdir yatakta zıplayan oydu ama, değil mi? Kız da bir düşündü, sonra enerji tasarrufu yapmaya karar verdi. Gözyaşları bitmemişti daha, onlarla akıttı tüm tıklarını. Durdu öylece, dondu. Ve kapattı gözlerini. Tüm gidenler gibi o da gitti, kayboldu dünyadan.

Bambaşka diyarlara gitti. Yataktan zıpladı. Havada bir kez döndü ve arizeye tutundu. Arizeden sarkan sarı saçlar etrafa uçtu. Işıldadı ve gözleri kamaştırdı. Kız sarı elbiseli bir prenses gibiydi. Kimse onun güzelliğini görmedi. Kamaşmış gözler açılmadan pencereye uzandı. Saçların arasına gizlendi ve tül perdenin arkasına, kimsenin bambaşka olabileceği diyarlara gitti.

Dışarıyı içeriden gözüktüğü gibi değildi. Yine her yer bembeyazdı. Ama karlar yakından daha ola yalnız ve soğuk görünüyordu. Kız onlara bulaşmadan ilerledi. Biraz daha havada süzüldü. Birkaç kez bulutlara çarptı. Sonra özürlü oldu. Her yer bembeyazdı. Bulutlar da... Fark edilemeyecek kadar beyaz. Aksi birine çarpmadan bir erin çatısına kondu. Bu sefer şanslı yaver gitmişti.

Erin çatısında hiç kar yoktu, ama var olan bir şey vardı yine de. O, çatının diğer ucundaydı. Ne olduğunu ayırt etmeye çalışmak yerine oturup soluklandı. Biraz zaman geçti. Sonra sıklığa başladı. Ona baktı. Sırtı dönük ve kambur oturmuştu. Yanına gitmeye karar verdi ve kalktı. Biraz yürüdüktan sonra aralarında bir adımlık mesafe bıraktı ve durdu.

"Merhaba."... Sırtını sese doğru döndü. Yüzünde kocaman gerilmiş bir yay vardı. Okunu göğe doğru yöneltmişti. Öyle gerilmişti ki kopacak gibiydi. İfadelerini değış-tirmeden "Merhaba." dedi. Dünyada onun kadar mutsuz bir pil daha olamazdı herhalde. "Burada ne yapıyorsun, bir pilin ne işi olabilir ki burada?", yayını bozmadan iaini çekti.

"Buraya geldiğimde daha çocuktum, herkes gibi kaçmak için geldim buraya. Çok gençtim ama işim bitmişti. Kırmızı bir kutuya düştüğümü hatırlıyorum. Ark pil kutusuymuş." dedi ve durdu. Anlamayan bakışlar tarafından süzülüyordu. "Benim gibi işi bitmişlerin atıldığı yer. Bir şeyler oluyormuş, sonra yepyeni oluyormuşsun. Bana bu kadar anlatılmıştı. Sonralara takılmıyordum. İlğimi geçen tek şey yeniden yepyeni olabilmektir. Ama işimdeki tutku yerini daha başka bir duyguya verdi. Yeniden işe yaramayacağım hissine kapıldım. Yeni ben, qabucak bitecek diye korktum. Ve buraya kaçtım, daha fazla düşünmeden. Şimdi burada bambaşkalığı değil, hiçliği bekliyorum." Ok göğze havalandı ve yay garip bir şekil aldı. "Küçük kız, enerji tasarrufu senin yaptığın gibi yok olmak değildir. Veya benim gibi kaçmak. Yapman gereken içindeki enerjiye kavuşman için kendine bir fırsat vermek. Bambaşka olmaya gerek yok. Yeniden eskisi gibi güçlü olunabilir. Bir kere tükendin diye kendini fırlatıp atma. Tek kullanımlık olduğunu düşünme...". minik yaşlı pil arcunun içinde bana nasihatlar verip duruyordu. Gözlerimi ondan ayırdım ve karşıktan dönen okul servisine çıktım. Hiç düşünmeden koşmaya başladım. Kar ayağımın altında eziliyor ve garip bir his yayıyordu. Sanki sıcaktı. Sonra zıpladım. Havada bir kez döndüm ve kırmızı kutunun içine düştüm.

SARI SICAK

İnsanların, hayvanların ve ekinlerin susuzluktan kavulduğu sıcak bir temmuz sabahı Ali Emmi düşünceli mahzun bir yüzle hanımı Fadime'nin hazırlamış olduğu yer sofrasına göktü. Canı bir şey yemek istemiyordu ama kadını daha fazla üzmemek istemediğinden sofrada isteksizce eli gidip geliyordu. Kışın yağmayan kar, baharda yağmur dıp dökülmeyince de ekinler bu sene vereceği mahsulle yüzlerini güldürmeyecekti. Boralar, çocuklar, ahırdaki hayvanlar hepsi Ali Emmi'nin eline bakıyordu.

Hanımı :

- Üzülme bey, Allah büyüktür. Kulunu darıda komaz ya, dedi.

Ali Emmi ümitsizliğini belli etmemeye çalışarak başını kaldırdı "Elbet Allah büyüktür, lakin bu bahçeyi sulamanın bir yolunu bulmamız gerek. Köyün pınarı kurudu, köy çeşmesinden akan su da yeterli değil. Köy muhtarı evlere su hattı çekti ama bu şekilde sulamakla faturaya güç mü yeter? Alacağımız mahsulü de su faturasına vermemiz gerekir."

Fadime Kadın çaresizce başını salladı. Elinden gelen bir şey yoktu dua etmekten başka. Ali Emmi sofradan kalktı "Hodi ben tarlaya gidiyorum öğlen görüşürüz." diyerek yola koyuldu. Kapının önüne çıktığında derin bir hüznle başını gökyüzüne kaldırdı ve hiç bulut olmadığını görünce "Behem mübarek, sen de fukarana sahip çıkmazsan bize kimin ne faydası dokunacak?" diye söylenerek köy meydanına doğru başı yerde yürümeye devam etti. Kahvenin önünden geçerken Sarı Hasan :

- Ali Emmi, gel de çay içek, iki lafın belini kırak, diye seslendi.

Ali Emmi "Atadan kalma mal mülk olunca keyif çatabiliyor, laflayacak vakti de keyfi de bulabiliyor. Herkesi kendi gibi rahat zannediyor." diye geçirdi aklından. Ama yine de belli etmeyerek :

- Tarlaya gitmem gerekiyor, başka zaman inşallah, diye geçirdi Sarı Hasan'ı. Ejleşecek vakti yoktu. Kafası türlü düşüncelerle doluydu. Nasıl edecekti su işini? Acaba taşı tarağı satıp büyük şehre mi taşınsaydı? Ama evini, tarlasını ve hayvanlarını satıp şehre taşınan Mehmet Ali'nin durumu ortadaydı. Karısı gündelige gidiyor, kendisi fabrikada çalışıyor yine de yetiremiyordu. Fadime'sini el kapılarında çalıştırmaya gönü razi olmazdı, hem büyük şehir adamı yutardı. Bu düşüncülerle boğuşarak yürürken yolda köydeki sağlık ocağına geçen yıl atanmış sağlık memuru Mehmet'in sesiyle irkildi :

- Ali Emmi, böyle düşünceli düşünceli nereye? Karadeniz'de gemilerin mi battı?

- Sen miydin Mehmet oğlum, fark edemedim seni. Gemilerim batmadı ama bu gidikle ocağımı batacak. Kar yağmadı, yağmur da yok... Toprak susuzluktan çatladı. Harman olmazsa halimiz nice olur?

- Haklısın bu yıl yağış çok az oldu. Ama canını sıkma bir çaresi bulunur elbet.
- Nasıl bulunacak oğlum, yağmur bulutlarını getirecek gücümüz mü var?
- Ali Emmi damla sulama diye bir sistem var. Tarlaya bir kuyu açtırıyorsun, ince borular döşetiyorsun ekeceğin kısımlara ve ekinlerin domlalar sayesinde sürekli sulanıyor hem de az bir suyla.
- Mehmet oğlum, azıcık suyla olur mu hiç koca harman? Olacak iş mi?
- Ali Emmi, suyun azlığı değil devamlılığı sayesinde ekinler yeşeriyor, başak veriyor ve harman oluyor. Hem çok bir maliyeti de yok. Biraz paran gider ormana harmanda onu mutlaka çıkarırsın. Düşün bence bunu, hadi uğurlar ola, diyerek Ali Emminin yanından ayrıldı.

Ali Emmi, yol boyu bunu düşünerek tarlasına vardı. Ekinlerin halini görünce kahır dolu adımlarla köy kahvesine doğru yola çıktı. Yolda komşularının tarlalarına baka baka ilerledi. Yalnız kendi tarlası değil tüm tarlalar perişan haldeydi. Bu düşüncelerle köy kahvesine vardı. Kahveci Ahmet'ten damli bir çay istedi.

Tavşankarı çayından bir yudum aldı ve düşünmeye başladı. Ne olacaktı bu halleri? Ne yiyeceklerdi kışın? Yıllardır ekmeğe tekneleri olan, güle oynaya harman çıkardıkları tarlaları şimdi böyle kara kara düşündürüyordu Ali Emmi'yi.

Kendini bildi bileli ailesi geçimini kara topraktan elde ederdi. Aile de kim varsa kız oğlan denmez daha çocukken giderdi tarlaya. Oğlanlar harman kaldırır, kızlar azık hazırlar, su taşır elinden geldiğince ekmeğe için mücadele ederlerdi.

Bu kara toprak ne bereketliydi. Başına dememişti Asık Veysel "Benim sadık yarım kara topraktır" diye. Mehmet Ali gibi bilmediği koca bir denizde boğulacağına Allah'a sığınır o suyun pesine düşerdi. Çayını içtikten sonra şu Mehmet'in yanına varmalı damlama sulama işinin aslını astarını öğrenmeliyim diye düşündü. Hem ne derdi dedesi Koca Bekir "Akıl akıldan üstündür."

Çayından son yudumunu da aldı ve kahvedikilerle vedalaşıp sağlık ocağının yolunu tuttu.

Yolda giderken bir damla suyla koca bitkinin nasıl can bulacağını aklına yatırmaya çalışıyor ama bir türlü oklu ermiyordu. Nasıl olacaktı da karıncayı doyurmayan su koca tarlaya can verip başakları doldurup ekmeğe, aş olacaktı.

Sağlık ocağına girince doğrudan Mehmet'in adasına yöneldi. Utana sıkıla Mehmet'in kapısını çaldı.

- Mehmet oğlum müsait misin?

- Oo! Hoş geldin Ali Emmi. Buyur tabii müsaitim. Hayırdır evdekilerde bi hastalık mı var, diye endişeyle sordu. Çünkü Ali Emmi sağlık ocağına pek de gelen biri değildi.

- Yok oğlum. Allaha şükür herkesin sağlığı yerinde, ben senle sabah dediğin damla sulama işini konuşmaya geldim. Böyle çaresizce göğe bakmaktansa bir hal çaresini bulalım.

- Buyur sen böyle otur diyerek odadan çıktı Mehmet. Elinde iki tane demli çayla döndü. Birini Ali Emmi'ye uzatıp koltuğuna oturdu.

- Mehmet oğlum bütün bildiklerini bana bi anlat hele, nedir ne değildir bu damla sulama?

Mehmet bildiklerini Ali Emmi'ye anlattı. Ali Emmi'nin az da olsa kafasına yatmıştı bu iş. Hem denemekten ne zarar gelirdi? Koca mühendisler okumuş çavuklardı hazar bi bildikleri vardı.

Ertesi gün hanımı Fadime Kadın'dan kendisine bir yaluk hazırlamasını istedi ve kasabaya inen kamyonun ön koltuğunda yerini aldı.

Yarım saat kırk beş dakika sigardalarını tütürerek oradan buradan konuşarak yolculuğu geçirdiler.

Ali Emmi kasabaya varır varmaz, Kaymakamlığın yolunu tuttu. Oradaki ziraat mühendisinden aldığı bilgiler doğrultusunda alması gereken malzemeleri alıp bir kamyonu yükledi. Sulama malzemelerini satan yerden bir de çarıkla ayrıldı. Bu ; genaten, gözleri ışı ışı parlayan zeki oğlan Hüseyin evlerinde bir hafta misafir olacaktı. Hoş Fadime Kadın da eve gelen herkesi "Tanrı misafiridir" diyerek kabul eder hümmette kusur etmezdi.

Sabahın ilk ışıklarında gözlerini açan Fadime Kadın doğrudan bahçeye gitti. Hayvanlarına baktı, bahçeyi kontrol etti. Kümesdeki üç yumurtayı aldı ve mutfağa yöneldi. Mis gibi bi köy kahvaltısı hazırladı. Bu sırada mutfağın gelen güzel kokulara uyanan Ali Emmi ve Hüseyin de sofranın başına oturdular. Sofradaki lezzetli yiyecekleri yerken bir yandan da damla sulama ile ilgili konuşuyorlardı. Kaç gündür sıkıntıdan doğru dürüst yemek yemeyen Ali Emmi'nin keyfi yerindeydi. İyice oturtmuştu kafasına bu işi. Allah'ın izniyle üç dört güne kalmaz sulanmaya başlardı ekinleri.

Hüseyin:

- Ali Emmi yalnız bi sıkıntımız var.

- Hayırdır Hüseyin oğlum?

- Bize buraları taşıyacak, dönecek adam lazım.

- Sıkıntı dediğin de bu olsun be Hüseyin. Köyümüzde kardeşlik, dayanışma, yardımlaşma tükendi ya! Köyün gençleri ne güne duruyor? Ben onlara taber saldım. Hiç meraklanma!

- Kahvaltıdaki sohbet uzadıkça uzadı. Çayını yudumlayan Ali Emmi damla sulamanın pek çok köyde yaygınlaştığını öğrendikçe işi daha da rahat etti. "Haydi, biz artık gidelim bakalım." diyerek ayaklandı.

Fadime Kadın:

- Hadi "Güle güle. Allah işinizi rast getirsin. Ben öğlen azığı getiririm" diyerek onları tarlaya yalcu etti.

Bütün köy seferber olmuş çalışıyor damla sulama sistemini duyan tarla sahipleri kendi tarlalarına da borular alıyor, köy halkı dört koldan ekinlere su getirmeye çalışıyordu. Hüseyin yolunu yordamını gösteriyor bütün köy de elinden geldiğince katkı sağlıyordu. Azıcık suyla koca tarla nasıl canlanır denmiyor suyun çokluğunda değil, sürekliliğinde verim olduğu biliniyordu.

Aradan çok süre geçmeden Ali Emmi'nin ekinleri başak verdi. Bütün tarlalar tıpkı bir vücuttaki kılcal damarlar gibi küçük ama işe yarayan ve can veren borularla süslenmişti. Ali Emmi artık gönü huzur içinde her gün tarlasını kontrole gidiyor, filizlenen başakları seyre doyamıyordu.

Yine bir sabah Ali Emmi ekinlerini görmek için tarlasının yolunu tuttu. Filizler boy vermeye başlamıştı. Eğildi ve ekinlerin arasındaki ayık otlarını ayıklamaya başladı. Tam o sırada gökyüzünden gelen bir homurtuyla irkildi. Basını kaldırdı ve kara bulutları gördü. "Hey mübarek!" diyerek tebessüm etti.

3- Dilsu KİREÇÇİ- Rüzgar, Su, Güneş Dedi; "Biz Enerjiyiz!"

RÜZGAR, SU, GÜNEŞ DEDİ: "Biz ENERJİYİZ!"

Rüzgar, su ve güneş birbirlerini çok seven, çoğunlukla bir arada gezen ayrılmaz üç arkadaşlardır.

Rüzgar sınırlanıp tozu dumana karmadığı sürece nasıl da güzeldi. Hafif hafif hissettirdiği yaprakların sesi huzur verirdi insana. Bazen o da kızdırdı demek ki bir şeylere hortuma, fırtınaya dönüşüyorlardı. Güneş ve su onun bu özelliğini bilir, onu kızdırmamaya çalışıyorlardı.

Su şirir şirir aktığında rahatlatırdı insani. Akarsular, denizler, göller hepsi birbirini çok severdi.

Güneşe gelince... Onu da kızdırmadığımız sürece hiç problem yoktu. Bir kızarsa ısınlıkla ısınır, etrafı yakar, kavururdu.

Üstünün de anlamadığı bir şey vardı: Onların gücünün bu kadar farkında olan insanoglu neden bundan yeteri kadar yararlanmazdı?

Rüzgar bir gün tepenin üzerinde tek başına duran yel değirmeni ile dertleşti.

— Neden bu kadar yalnızsın? Ben bu tepelerde sık sık dolanırım, yıllardır senin yanına uğrarım. Bugüne kadar kimseyi göremedim yanında.

Yel değirmeni başını büküp cevap verdi:

— Bilmez miyim sık sık yanına uğradığımı? Yıllar önce beni buraya yaptıklarında çok umutlanmıştım. Neler yapabileceğimi

de göstermiştim. Hatta hatırlar mısın? Sen esmistin, ben de günlerce, haftalarca hiç durmadan dönmüştüm. Ürettiğim elektrigi herkes de görmüştü oysa. Enerjimin ne kadar temiz ve yenilenebilir olduğunu da biliyorlardı.

— Peki, sonra ne oldu?

— Hiç beklediğim gibi olmadı. Yanma yeni arkadaşlar geleceğini ve burada senin de yardımıyla bir rüzgar köyü kurabileceğimizi düşünmüştüm hep. Görüyorsun ki olmadı. Yapayalnız kaldım.

Rüzgar, yel değirmenini; dikkatle dinlemiş, onun üzüntüsünü anlamıştı.

Hiç vakit kaybetmeden güneşin yanına gitti rüzgar. Acaba onun da böyle dentleri var mıydı?

— Olmaz mı, dedi güneş. Ben daha nasıl ısıyayım? Bütün enerjimile sabah doğuyorum. Sonra akşam ay bana "Haydi, sen ısıtılabilirsin." deyinceye kadar var gücümle ısıtıyorum, aydınlatıyorum yeryüzünü. Yukarıdan sahilleri seyrettikimde çok az evin çatısında görüyorum güneş panellerini. Halbuki ben değa dostuyum. Enerjimi değa kullanabilseler neker neker elde edebilirler benden.

— Hiç mi yararlanılmıyor senin enerjinden, diye sordu rüzgar.

— Yararlanılıyor elbet. Hatta son yıllarda güneş enerjisi ile çalışan otomobiller üretilmeye ve kullanılmaya bile başlandı. Üstelik de temiz! Hawayı hiç kirletmeden oradan oraya gidebiliyor insanlar. Hele ki benim enerjimin sürdürülebilir olması

büyük bir avantaj değil mi? Bence Türkiye'de iklimin buna elverişli olması çok büyük bir şans.

— Anlıyorum, dedi rüzgar. Onu da anlamıştı. Güneş tüm enerjisiyle orada duruyordu işte. Daha ne yapmalıydı?

Suyun yanına uğradı rüzgar en son. Bir de ona soracaktı:

— Ah, ah dedi su. Ben tüm kuvvetimle akıyorum işte! Benim gücüm enerjinin ta kendisi değil mi? Hem de sera gazı üretmeden oluşan bir enerji. Ben insanların yerinde olsam daha çok yararlanırdım kendimden. Su hayat değil midir? Bütün biyolojik hayatı ve insani faaliyetleri sağlayan ben değil miyim? O zaman neden enerji üretimi ruinde yerim bu kadar az?

Rüzgar, suyu da güneşi de, yel değirmenini de dinlemişti. Enerjinin verimli kullanılabilmesi insanlara bağlıydı. Rüzgar hep esecek, su hep coşkuyla akacak ve güneş tam tepede ışımaya devam edecekti. Tüm bunlardan doğru yararlanmak insanların elindeydi. Keske dilleri olsaydı. Belki o zaman yenilenebilir, temiz ve dğra dostu olduklarını daha iyi anlatabilirlerdi.

Resim ve Öykü Yarışmalarının değerlendirme çalışmalarından görüntüler:

